

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII (a celor 10 leproși)

†) SF. CUV. EFTIMIE CEL MARE;
SF. MC. EUSEBIU; SF. MC. IN, PIN
ȘI RIM

Astăzi ne aflăm în Duminica 29-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Luca, cap. 17, care ne descrie o mare minune săvârșită de Mântuitorul Iisus Hristos și anume, tămăduirea celor 10 leproși. Această minune a avut loc la hotarul dintre Galileea și Samaria, la intrarea într-un sat. Ne spune Sfânta Evanghelie că s-au apropiat 10 leproși de Mântuitorul și au cerut milă de la El, iar Acesta i-a trimis în cetate să se arate preoților. Dar mergând ei, pe cale, s-au tămăduit.

Mare minune s-a întâmplat cu acești oropsiți ai soartei care nu mai puteau aștepta ceva bun de la viața aceasta, ci trăiau cum puteau așteptând, mai degrabă, sfârșitul vieții decât tămăduirea de lepră. Erau părăsiți de toți ai lor, alungați din orașe și sate prin păduri și locuri pustii ca niște blestemați și epave umane, cu capetele descoperite, cu hainele sfâșiate, având ca unica formă de apărare izolarea. Cei care întâlneau leproși pe cale erau cuprinși de groază și frică, pentru că lepra era pentru evrei o necurăție nu numai în sens trupesc, cât mai cu seamă în sens sufletească, drept o manifestare flagrantă a păcatului.

Mântuitorul Hristos nu s-a înfricoșat la vederea celor zece, ci i-a tămăduit necondiționat. Dar pe cât a fost de necondiționată vindecarea celor 10 leproși, pe atât de mică a fost recunoștința lor pentru marea binefacere pe care au primit-o în dar, nu ca pe un merit sau ca pe o răsplată. Astfel, ne punem și noi întrebarea: „Ce bine am primit noi de la Dumnezeu”? Este drept că din punct de vedere trupesc, poate că nu suntem bolnavi. Nu avem nici lepră, nu suntem nici orbi, nu suntem nici pe patul de moarte. Dar dacă cercetăm cu luare aminte viața noastră, ne dăm seama că sunt atâtea lucruri pe care le avem de la Dumnezeu și pentru care se cuvine să

DUMINICA TĂMĂDUIRII CELOR 10 LEPROȘI

fim recunoscători. Binele pe care l-a adus Iisus Hristos omenirii este de ordin spiritual. El ne-a adus lumina, adevărul și pacea sufletească, El ne deschide calea către Împărăția cerurilor, ne-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl prin Jertfa Sa de pe Cruce, ne-a deschis zărilor vieții veșnice și de la El am aflat adevăratul rost al vieții pe pământ și răspuns mulțumitor la toate întrebările care frământă sufletul omenesc, în aspirația lui către sfințenie și viața veșnică.

Dacă am privi cu atenție în sufletul nostru am vedea un tablou destul de îngrozitor, căci ceea ce este lepra pentru trup, aceea este păcatul pentru viața noastră spirituală. Nu întâmplător lepra a fost asemănată cu păcatul. Între ele sunt multe asemănări, căci amândouă pătrund pe neobservate în viața omului. Lepra nu se leagă de copii, ci își începe acțiunea ei nefastă în vremea adolescenței. Nu este oare acesta momentul

și vârsta în care începe păcatul să facă ravagii în viața tânărului? Lepra este o boală molipsitoare, iar cu păcatul se întâmplă asemenea. Lepra îmbolnăvește și desfigurează tot trupul și îl duce la moarte, iar păcatul îmbolnăvește sufletul, îl întunecă și îl duce în moartea veșnică, după cum ne spune Sfântul Apostol Pavel: „Plata păcatului este moartea”. Durerea, povara și moartea pricinuite de păcat, numai Dumnezeu le poate tămădui. Iisus Hristos a venit în lume și a purtat păcatele noastre și prin moartea Sa pe Cruce ne-a izbăvit din această cumplită și neiertătoare boală. Iată câte binefaceri ne-a făcut nouă Domnul și pentru câte lucruri trebuie să-i mulțumim și să-i fim recunoscători, după cum ne îndeamnă și psalmistul David când zice: „Laudă suflute al meu pe Domnul și nu uita tot binele pe care ți l-a făcut” (Ps. 103). ❖

Părintele Adrian Chiriță

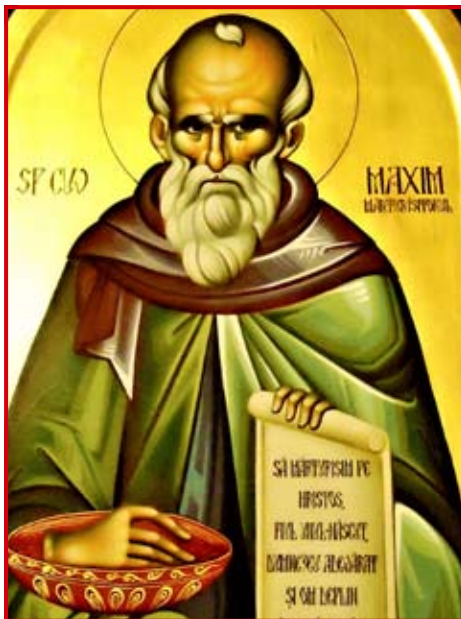
SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, APĂRĂTOR AL LUI HRISTOS

Sfânt Părinte al Bisericii este prăznuit pe 21 ianuarie. Unul dintre cei mai mari teologi răsăriteni este cunoscut mai ales pentru scrierile sale de mistică și ascetică, dar și ca apărător al Ortodoxiei în fața ereziei monotelismului.

Model de monah și de teolog, istoria îl consemnează ca fiind sfântul care a apărat învățătura despre Hristos.

S-a născut într-o familie de aristocrați din jurul Constantinopolului pe la anul 580. În timpul împăratului Heraclie (610-641) ocupă pentru trei ani funcția de secretar la curtea imperială, iar în jurul anului 614 părăsește curtea imperială și intră în Mănăstirea Chrysopolis, în apropiere de Constantinopol. În timpul invaziei persane din 614, pleacă în Africa, unde îl întâlnește pe viitorul patriarh de Ierusalim, Sofronie, care începuse deja în Cartagina lupta împotriva ereziilor monoteliste și monoenergiste, apărute în Imperiu.

În această perioadă, Sfântul Maxim studiază și își aprofundează cunoștințele teologice, citind operele hristologice ale Sf. Grigorie Teologul sau ale Sf. Dionisie Pseudo-Areopagitul și în același timp scrie primele sale opere teologice. Sfântul Maxim îl provoacă pe exilatul patriarh Pyrrhus al Constantinopolului, susținător al ereziei

monoteliste, la o discuție teologică, în prezența mai multor episcopi africani. Sfântul îi convinge pe toți că în Hristos există două voințe și două lucrări corespunzătoare celor două firi, omenească și dumnezeiască, unite în același ipostas. Sfântul Maxim și Pyrrhus pleacă peste puțin timp la Roma, unde noul papă, Martin I, convoacă un sinod în 649 - la care participă 105 episcopi - pentru a

condamna monotelismul.

Împăratul Constans al II-lea Pogonatul dăduse în 648 un decret prin care oprește sub grea pedeapsă de a se mai discuta dacă în Hristos este una sau sunt două lucrări și voințe. În anul 653, Sfântul Maxim este arestat și adus la Constantinopol, condamnat în anul 655 și exilat în Bizija, Tracia. În anul 662, Sfântul Maxim este readus la Constantinopol pentru audiere. Aici, în fața mulțimii, i se taie limba din rădăcină și mâna dreaptă, ca să nu mai poată comunica adevărul, prin scris sau viu grai. Sfântul Maxim Mărturisitorul este exilat în țara Lazilor, pe coasta Mării Negre, unde rămâne simplu monah până la sfârșitul vieții. Trece la Domnul în 13 august 662, în urma chinurilor suferite. Avea 82 de ani. Tradiția spune că, înainte cu puțin timp de moartea sa, sfântul a văzut cum ardeau trei lumânări deasupra mormântului său. A luptat până la sfârșit pentru adevărurile doctrinei ale Bisericii, iar monotelismul a fost condamnat la Sinodul al VI-lea Ecumenic de la Constantinopol din 680-681. O parte din numeroasele sale scrieri le găsim în Filocalie. Părintele Dumitru Stăniloae s-a ocupat în mod deosebit de viața și operele sale. ❖

Sfântul Ierarh Bretanion, Episcopul Tomisului

Bretanion să îmbrățișeze credința rătăcită: „Însă Bretanion, plin de credință, și-a aprins cugetul cu râvnă (dumnezeiască) și a discutat cu mult curaj în fața stăpânitorului, apărând dogmele Sinodului de la Niceea, asemănându-se dumnezeiescului David, care a zis: «Grăit-am întru mărturiile Tale înaintea împăraților și nu m-am rușinat» (Ps. 118, 46). După aceea l-a părăsit pe împărat, mergând în altă biserică, iar poporul l-a urmat”. Umilit astfel, Valens îl trimite în exil pe Bretanion, dar nu după multă vreme îl readuce la Tomis, de frica unor revolte populare.

Din cele relatate de istorici, se înțelege că Bretanion era de multă vreme în fruntea episcopiei Tomisului fiindcă poporul se simțea legat de el, neezitând să-l părăsească pe împărat și să meargă cu episcopul în altă biserică. „În acest chip, Bretanion s-a arătat mai puternic decât zelul stăpânitorului; era de altfel un bărbat destoinic și renumit prin virtutea vieții sale, după cum mărturisesc chiar sciții (locuitorii Sciției) înșiși”.

Teodoret al Cirului amintește că „Bretanion strălucea prin tot felul de virtuți și că păstora ca arhieru peste cetățile întregii Sciții”.

Alte știri despre viața și activitatea ierarhului tomitan le dobândim din evenimentele legate de mucenicia Sfântului Sava de la Buzău și de trimiterea moaștelor sale în Capadocia, la cererea Marelui Vasile.

Se pare că actul martiric al Sfântului Sava Gotul a fost scris de Bretanion sau de oamenii din imediata lui apropiere și că Sfântul Vasile i se adresează episcopului tomitan în legătură cu aceasta și cu primirea moaștelor în Capadocia în două scrisori.

Sfântul Vasile laudă sfințenia, evlavia și darurile duhovnicești ale lui Bretanion. Din nefericire nu ni s-au păstrat scrisorile de răspuns ale acestuia, ca să putem astfel vedea pregătirea teologică și toate darurile sufletești ale ierarhului tomitan. Nu cunoaștem amănunte ale activității sale, practice ori spirituale, dar cert este că ele l-au impus în fața poporului, căci „viața sa strălucea prin tot felul de virtuți” și aceasta l-a ajutat să înfrunte diverse pericole.

Împodobit cu atâtea calități, plin de credință și neînfricat păstor duhovnicesc, Bretanion a condus Biserica Tomisului până aproape de anul 381, când a închis ochii în ziua de 25 ianuarie, părăsind astfel viața pământească pentru cununa vieții veșnice, pe care a binemeritat-o. Credincioșii eparhiei l-au păstrat în amintirea și dragostea lor, sărbătorindu-l în fiecare an cu mare evlavie. Iar urmașul său, tot un ierarh destoinic (poate unul din ucenicii săi), a mers la Constantinopol la cel de-al doilea Sinod Ecumenic, ca să apere, ca și el, dreapta credință a Bisericii în Duhul Sfânt. ❖

Biserica din Tomis sărbătorea la 25 ianuarie pe Sfântul Bretanion (Betranion, Vetranion), strălucit episcop din secolul al IV-lea.

La anul 369 împăratul Valens vine în părțile Dunării de Jos în timpul unor războaie purtate cu barbarii goți. Ajunge la Tomis și este întâmpinat de ierarhul tomitan în catedrala orașului. Acest moment este consemnat de istoricii bisericești Sozomen și Teodoret al Cirului, făcându-se astfel cunoscută episcopia Tomisului. Istoricii remarcă faptul că Biserica tomitană era condusă de ierarhi destoinici.

Valens, aprig susținător al ereziei ariene, în fața mulțimii de credincioși tomitani încearcă să-l convingă pe Episcopul

BISERICA ȘI ROLUL EI ÎN UNIREA PRINCIPATELOR

Chiar dacă de-a lungul timpului nu a existat o unitate politică și teritorială a românilor, s-a manifestat însă cea de limbă, de credință și de cultură. Aceasta a fost un factor esențial în pregătirea unirii din 1859, ca primă etapă spre Marea Unire din 1918.

Unitatea spirituală s-a manifestat mai ales printr-un schimb permanent de țărani, ciobani, negustori, dar și preoți și călugări, copiiști de manuscrise, tipografi, zugravi de biserici, care circulau mereu prin teritoriile locuite de români. De pildă transilvănenii au întemeiat sate noi și biserici la sud sau la răsărit de Carpați, până în Dobrogea. Iar mulți domni munteni sau moldoveni au ctitorit biserici și mănăstiri în Transilvania, cum au fost catedrala și reședința mitropolitană din Alba Iulia, ctitorite de Mihai Viteazul. Ierarhi munteni sau moldoveni s-au ridicat întru apărarea Ortodoxiei în Transilvania în fața prozelitismului altor culte. Model este mitropolitul Varlaam al Moldovei, cu sinodul de la Iași din 1642, căruia i-a urmat lucrarea „Răspuns împotriva Catehismului calvinesc”, tipărită la Târgoviște, în prefață mitropolitul adresându-se „creștinilor din Ardeal și cu noi de un neam”.

Cărțile bisericești și conștiința de neam

La formarea conștiinței de unitate românească și ortodoxă a contribuit masiv și cartea bisericească, care a ajuns la toți românii. Cazania lui Varlaam din 1643 a ajuns în peste 400 de exemplare în Ardeal, la fel și reeditarea ei de la Alba Iulia din 1699 – Chiriacodromionul - cu sprijinul lui Constantin Brâncoveanu și al lui Antim Ivireanul.

Același rol în afirmarea și promovarea unității românești l-au avut prefețele cărților bisericești. Să amintim „cuvântul înainte” al lui Vasile Lupu la Cazania lui Varlaam, la predosloviile Noului Testament de la Alba Iulia, a Bibliei de la București, ale celor 12 Mineie de la Râmnic din 1776-1780, care vor fi apoi reeditate la Buda, Mănăstirea Neamț și Sibiu.

Cărturari din toate cele trei țări, ca: Grigore Ureche, Miron Costin, Dimitrie Cantemir, Constantin Stolnicul Cantacuzino, Inochentie Micu, Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior au afirmat și promovat prin lucrările lor unitatea românilor.

Clerul ortodox în pregătirea și înfăptuirea Unirii

Ierarhii și preoții s-au alăturat de la început partidului unionist, sprijinindu-l în toate acțiunile. Dintre cei mai cunoscuți

susținători ai Unirii se afla întâistătătorul Bisericii moldovene, mitropolitul Sofronie Miclescu. La îndemnul său, arhimandritul Neofit Scriban, profesor atunci la Seminarul de la Socola, scrie lucrarea „Unirea și neunirea Principatelor”, în care dezvoltă avantajele de ordin bisericesc, politic, administrativ și economic pe care le-ar aduce Unirea. Fiind combătută de separatiști, Neofit Scriban scrie o a doua lucrare: „Folosele Unirii Principatelor Române”. Arhimandritul Melchisedec Ștefănescu, pe atunci rector al Seminarului din Huși, rostește în catedrala episcopală din Huși o înflăcărată predică în sprijinul unirii, publicată apoi în ziarul „Steaua Dunării” de la Iași.

Comitetul Unirii de la Iași, format din patrioții timpului, va primi repede adeviziunea multor slujitori ai Bisericii: ierarhi, egumeni, profesori de seminar, protopopi, preoți de mir și călugări. Însuși arhimandritul Neofit Scriban de la București a fost persoana de legătură între Comitetul Unirii din Iași și cel de la București.

Din păcate, în anul 1857, ajunge la conducerea provizorie a țării caimacamul Nicolae Vogoride, care declanșează o prigoană dură împotriva unioniștilor. Se propune chiar înlăturarea mitropolitului Sofronie din scaun, deși împotriva acesteia va protesta până și ambasadorul francez la Istanbul. Vor fi însă înlăturați mai mulți clerici din posturile de conducere deținute, cum ar fi arhiepiscopul Filaret Scriban, rectorul Seminarului de la Socola, reintegrat însă la scurt timp, preotul Gheorghe Dimitriu, protopopul ținutului Tecuci și alții.

Se organizează în vara anului 1857

alegeri pentru Divanul Ad-hoc, dar acestea sunt supuse unor abuzuri și falsuri comise de caimacamul Nicolae Vogoride și de oamenii săi. De aceea, mitropolitul Sofronie și numeroși egumeni și preoți cu drept de vot refuză să ia parte la alegeri. La Iași de pildă, din 138 de preoți, 120 s-au abținut de la vot, la Roman numai 2 din cei 25 de preoți cu drept de vot s-au prezentat la alegeri. Alegerile, atât a reprezentanților clerului cât și a proprietarilor, orășenilor și țăranilor clăcași s-au făcut cu amenințări, cu falsuri, cu înlăturarea multor preoți din listele de alegători, dar și a altor cetățeni favorabili unirii. În aceste condiții ies biruitori separatiștii. După alegeri s-au ridicat mulți să protesteze, în frunte cu mitropolitul Sofronie. Proteste au fost atât în țară, cât și din partea Puterilor străine favorabile unirii, cum ar fi Franța, Rusia, Sardinia, Prusia. În acest fel, Turcia este nevoită să anuleze alegerile ilegale și să pregătească altele.

La noile alegeri, clerul și-a propus pe cei mai vrednici reprezentanți în Divanul Ad-hoc. Din partea ierarhiei erau membri de drept: mitropolitul Sofronie Miclescu, căruia îi era încredințată conducerea lucrărilor Divanului, arhiepiscopul Nectarie Hermeziu Sotiriupoleos, loctiitor de episcop la Roman, și arhiepiscopul Ghenadie Șendrea Tripoleos, loctiitor de episcop la Huși. Au fost aleși alți doi deputați din partea egumenilor mănăstirilor neînchinat (arhiepiscopul Filaret Scriban de la Socola și Calinic Miclescu de la Slatina) și trei deputați din partea clerului din orașele-reședințe de eparhii: arhimandritul Neofit Scriban la Iași, arhimandritul Melchisedec Ștefănescu la Huși și preotul Dimitrie Matcaș la Roman. Restul clerului de mir și monahal n-a avut dreptul să participe la alegeri.

Ierarhii și preoții din Țara Românească și Moldova au contribuit în mod decisiv la realizarea Unirii celor două țări românești, ca deputați în Divanurile Ad-hoc și în Adunările electivă, dar și prin trimiterea de pastorale, publicarea de articole și apeluri în presa timpului. În tot acest timp clerul și credincioșii au făcut rugăciuni speciale pentru împlinirea acestui deziderat, preoții fiind cei care i-au îndrumat mereu pe credincioși în acest sens. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20-27 IANUARIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 23 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 25 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 26 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 27 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie

Prăznuit pentru întâia dată

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Mitropolitul Iosif Naniescu - numit după canonizare Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei - s-a născut la 15 iulie 1818 în satul Răzălăi, ținutul Soroca din Basarabia, în familia preotului Anania Mihalache și a soției sale, Teodosia. A primit la botez numele Ioan.

Pentru că rămâne de mic orfan de tată, iar mama sa pleacă la mănăstire, este luat la vârsta de 10 ani de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, și adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, iar un an mai târziu la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital.

Tânărul Ioan învătă aici ascultarea, smerenia, dar și slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui aflat în boală și suferință. După o vreme, Ioan și unchiul său merg la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focșani, unde funcționa de asemenea un spital.

Pleacă apoi la Buzău, unde tânărul Ioan este îmbrăcat cu sfântul și îngerescul chip, primind, de la marele episcop al Buzăului, Chesarie, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului. Tot Chesarie îl va hirotoni diacon și-l îndrumă la învățătura de carte, pe care a deprins-o mai întâi la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din București. La Academie are dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care învață limba greacă, și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească. Astfel, de la Macarie, Iosif deprinde meșteșugul cântării bisericești curate, întrucât avea un glas foarte plăcut și alcătuiește chiar el cântări psaltice.

Dovedindu-se vrednic, este hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urmând mai apoi cu vrednicie faptele Sfântului Ierarh Nicolae. Este ales episcop al Argeșului în anul 1873. Doi ani mai târziu, este chemat pe scaunul de mitropolit al Moldovei, lucrare în care își va îndeplini cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierască.

Ctitoria fostului mitropolit Veniamin Costachi, începută în 1826, zăcea neterminată. Dar Veniamin Costachi îi apare în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit, și-i cere să-i promită că va începe degrabă lucrările la

Catedrala mitropolitană din Iași. Mitropolitul Iosif se ține cu sfințenie de această făgăduință și în anul 1886 sfârșește această mare și grea lucrare, a cărei piatră de temelie fusese pusă de marele Veniamin în anul 1826, când, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față Sfântul Iosif pe când era copil.

Va muta seminarul lui Veniamin de la Socola chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin. Înnoiește bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Mută de asemenea moaștele Cuvioasei Parascheva de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după incendiul în care racla veche a fost cuprinsă de flăcări, iar sfințele moaște rămân ne-arse, prin dumnezeiască minune.

Și totuși cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau acestea două: sfințenia vieții și milostenia. Îi întrece pe toți cu aceste două mari virtuți, cucerește inimile cele mai împietrite, câștigă cinstea celor mari, și, mai ales, ridică de jos pe mulți deznădăjduiți, adunând în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă. Aduce la Hristos pe mulți, chiar și necreștini, prin pilda vieții sale. Nu caută dar la fața omului, îngrijindu-se cu multă milă de săraci, de orfani, de văduve și de elevi. Cunoscut pentru multele sale fapte de milostenie, împărțind totdeauna tot ceea ce avea - dând chiar și rasa de pe el - și toate darurile pe care le primea. Încă se și împrumuta de la duhovnicul său ori de la alții pentru a putea face milostenie, la

sfârșitul fiecărei luni fiind dator către alții, numai ca să nu rămână dator el față de săraci! Niciodată nu dădea mai puțin de o pâine, căci gândul lui acesta era: „Bani pentru o pâine!”

Când era încă în puteri, se cobora singur din chilie, pe trepte, în mijlocul celor o sută de săraci, îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani. Însă când puterile trupești i-au mai slăbit, nu mai cobora, ci arunca milostenia sa săracilor din balconul casei.

Luând aminte la misiunea sa de pastor, și-a păzit turma duhovnicească de năvălirile viclene ale necredinței, venite fie din afară, de la puterea lumească, dornică să jefuiască averile Bisericii, fie dinăuntru chiar prin preoții învrăjbiți de vrăjmașii credinței, care lepădau duhul ascultării de Evanghelie, de canoane și de ierarh și alegeau duhul împotrivirii și al tulburării. Pentru toți aceștia, cuvântul ierarhului a tunat puternic pretutindeni și nimeni nu-i putea zice ceva împotrivă, pentru viața sa plăcută lui Dumnezeu. El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi.

Era, de asemenea, un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, și de aceea multă lume îl căuta pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învață toate, și era un desăvârșit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu.

Cu multă vrednicie păstorind vreme de douăzeci și șapte de ani Mitropolia Moldovei, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv. Pentru întreaga sa viață sfântă și pentru că intrase deja în evlavia credincioșilor, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, statornicind ca zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veșnice. Canonizarea sa solemnă, împreună cu cea a Sfântului Gheorghe Pelerinul, s-a făcut la data de 25 martie 2018, la Catedrala Mitropolitană din Iași, unde se află și mormântul său. ❖